

Arrest

nr. 218 378 van 18 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt België binnen in 2013.

Op 7 augustus 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische vader.

Op 5 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest van

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 149 014 van 2 juli 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 8 september 2015 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 11 mei 2016 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Op 22 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 4 november 2016 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Op 24 mei 2017 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Op 15 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 28 december 2017 dient verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Op 3 mei 2018 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 30 mei 2018 dient verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Op 20 december 2018 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 14 januari 2019 wordt verzoeker aangetroffen en wordt hij gehoord.

Op 14 januari 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten<1>:

naam: M.

voornaam: K.

geboortedatum: (...)1980

geboorteplaats: Yerevan nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS: wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>,

tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 14.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd op 14.01.2019 gehoord door de politie van Antwerpen en verklaarde geen in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Het gegeven dat de ouders van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ^ ook niet aan afhankelijk te zijn van deze ouders. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3,1": er bestaat een risico op onderduiken

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 07.08.2014 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 als ascendant ten laste van zijn ouders, die Belgische nationaliteit hebben. Op 08.09.2015 werd deze aanvraag geweigerd, omdat betrokkene's ouders niet over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikken. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.10.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 27.11.2015 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 08.04.2016 geweigerd omdat betrokkene deze keer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.04.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 11.05.2016 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 22.09.2016 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 24.05.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 15.11.2017 geweigerd omdat betrokkene opnieuw niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) op 24.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 28.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 03.05.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Op 30.05.2018 diende betrokkene een zesde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 20.12.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 14.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan :

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 07.08.2014 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 als ascendant ten laste van zijn ouders, die Belgische nationaliteit hebben. Op 08.09.2015 werd deze aanvraag geweigerd, omdat betrokkene ouders niet over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikken. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.10.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 27.11.2015 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 08.04.2016 geweigerd omdat betrokkene deze keer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.04.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 11.05.2016 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 22.09.2016 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 24.05.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 15.11.2017 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) op 24.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 28.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 03.05.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Op 30.05.2018 diende betrokkene een zesde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 20.12.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd gehoord op 14.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om te werken en bij zijn ouders te verblijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Het gegeven dat de ouders van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze ouders. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene werd gehoord op 14.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Door de politiezone MINOS op 29.07.2018 werd ten laste van betrokkene pv opgesteld wegens bezit van verdovende middelen en op 08.02.2018 werd door de politie van Antwerpen ten laste van betrokkene pv opgesteld wegens opzettelijke vernielingen.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 07.08.2014 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 als ascendant ten laste van zijn ouders, die Belgische nationaliteit hebben. Op 08.09.2015 werd deze aanvraag geweigerd, omdat betrokkene ouders niet over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikken. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.10.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 27.11.2015 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 08.04.2016 geweigerd omdat betrokkene deze keer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.04.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 11.05.2016 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 22.09.2016 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 24.05.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 15.11.2017 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) op 24.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 28.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 03.05.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Op 30.05.2018 diende betrokkene een zesde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 20.12.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Armenië."

Op 14 januari 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : M.

voornaam : K.

geboortedatum : (...)1980

geboorteplaats : Yerevan

nationaliteit : Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 14.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- (x) 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
() 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 07.08.2014 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 als ascendant ten laste van zijn ouders, die Belgische nationaliteit hebben. Op 08.09.2015 werd deze aanvraag geweigerd, omdat betrokkene ouders niet over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikken. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.10.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 27.11.2015 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 08.04.2016 geweigerd omdat betrokkene deze keer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.04.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 11.05.2016 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 22.09.2016 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 24.05.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 15.11.2017 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) op 24.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 28.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 03.05.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Op 30.05.2018 diende betrokkene een zesde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 20.12.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende op 07.08.2014 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 als ascendant ten laste van zijn ouders, die Belgische nationaliteit hebben. Op 08.09.2016 werd deze aanvraag geweigerd, omdat betrokkene ouders niet over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikken. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.10.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 27.11.2015 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 08.04.2016 geweigerd omdat betrokkene deze keer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.04.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 11.05.2016 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 22.09.2016 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 24.06.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 15.11.2017 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) op 24.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 28.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 03.06.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Op 30.06.2018 diende betrokkene een zesde aanvraag tot vestiging in als ascendent ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 20.12.2018 geweigerd

omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de Inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Betrokkene maakte duidelijk misbruik van de procedure gezinshereniging.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd op 14.01.2019 gehoord door de politie van Antwerpen en verklaarde geen in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 14.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om te werken en bij zijn ouders te verblijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Het gegeven dat de ouders van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze ouders. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene werd gehoord op 14.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijk gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Door de politiezone MINOS op 29.07.2018 werd ten laste van betrokkene pv opgesteld wegens bezit van verdovende middelen en op 08.02.2018 werd door de politie van Antwerpen ten laste van betrokkene pv opgesteld wegens opzettelijke vernielingen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 15 januari 2019 wordt verzoeker gehoord.

Bij arrest van de Raad nr. 215 775 van 25 januari 2019 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bijlage 13septies verworpen.

Op 20 februari 2019 wordt verzoeker gerepatriëerd.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet

voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 20 februari 2019 werd gerepatriëerd naar Armenië. De eerste bestreden beslissing werd bijgevolg uitgevoerd.

Gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben inzake de eerste bestreden beslissing, stelt de advocaat van verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd, het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is zonder voorwerp. Verzoeker kan geen actueel belang meer laten gelden bij dit beroep tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is niet ontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat gericht is tegen het inreisverbod en luidt als volgt:

“IV. Middelen tegen het inreisverbod

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 van het EVRM

Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 6 en 8 van het EVRM, geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Armenië en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoeker diende een nieuwe aanvraag in op 20.12.2018. Hierover wordt niets gemeld in zijn beslissing. Nochtans heeft hij op 11.01.2019 een uitnodiging gekregen om zich op 05.02.2019 aan te melden bij Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen.

Men had het resultaat van deze afspraak en procedure op zijn minst moeten afwachten.

Uit al het bovengaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."3

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Op 11.01.2019 ontvangt verzoeker een uitnodiging om zich aan te melden op 05.02.2019 bij Dienst vreemdelingenzaken Antwerpen.

Op 14.01.2019 wordt hij opgepakt en overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

Dat dit zeer onredelijk is gezien men verzoeker eerst de kans had moeten geven om zich op 05.02.2019 te melden op Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn aanvraag loopt nog. Men had verzoeker de kans moeten geven deze af te ronden.

Door verzoeker op te pakken en over te brengen naar het gesloten centrum, brengt men deze nieuwe aanvraag in het gedrang.

Verweerder had weet van de nieuwe aanvraag waardoor de vraag dient gesteld te worden of het arresteren en overbrengen van verzoeker, 3 dagen na het krijgen van zijn datum, niet de intentie had om de procedure van verzoeker automatisch negatief te kunnen afsluiten.

De wijkagent belde verzoeker reeds op om te vragen wanneer hij thuis was om de woonstcontrole te laten plaatsvinden. Ook dient hij zich persoonlijk aan te melden op 05.02.2019 met de nodige documenten.

Indien verzoeker zich op dat moment nog bevindt in het gesloten centrum zal zijn procedure stopgezet worden met een negatief gevolg.

Deze praktijk is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Men houdt geen rekening met de attesten tot erkenning van een handicap die beide ouders hebben, de steun - zorg en onderhoud dat verzoeker biedt aan beide ouders en het feit dat verweerder verzoeker overbracht naar een gesloten centrum alvorens het resultaat van de uitnodiging/procedure af te wachten.

Hieruit volgt dus dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .i

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Over de relatie tussen verzoeker en zijn ouders wordt als volgt gemotiveerd:

"Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn ouders. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders."

Zijn ouders behoren wel degelijk tot het kerngezin van verzoeker.

Hij heeft reeds verscheidene aanvragen tot gezinshereniging ingediend. Zijn vader was steeds de referentiepersoon. Één van de voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging te kunnen indienen is het wonen op hetzelfde adres.

Om nu te stellen dat zijn ouders niet tot zijn kerngezin behoren of vice versa is dan ook absoluut fout, zeker gezien hij reeds sinds zijn aankomst in België bij hen verblijft.

Gezien de leeftijd van zijn ouders, is er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn ouders. Zijn ouders, die beiden reeds een zekere leeftijd hebben bereikt, steunen voor de zorg en onderhoud op hun zoon, m.n. verzoeker.

Beide ouders zijn ook ziek en verkregen zelfs een attest van erkenning van handicap, waaruit de vermindering van de zelfredzaamheid blijkt. Deze attesten worden bij huidig beroep gevoegd.

Dat zij wel degelijk afhankelijk zijn van hun zoon, verzoeker, die hen bijstaat.

Dit werd geenszins onderzocht door verwerende partij, die hier nochtans weet van hebben.

Verzoeker woont samen met zijn ouders op hetzelfde adres. Ook hiervan wordt niet de minste melding gemaakt. De samenwoonst, wat één van de voorwaarden is voor een ontvankelijke aanvraag tot gezinshereniging, wordt niet ontkend, doch stelt men dat de ouders niet tot zijn kerngezin behoren.

Er wordt hier echter niet de minste belangenafweging gemaakt.

Vervolgens wordt er niets gemotiveerd, noch onderzocht i.v.m. de nieuwe aanvraag die verzoeker indiende.

Verweerder diende deze procedure af te wachten of minstens te motiveren waarom men dit niet kon.

Er wordt enkel gemotiveerd dat de vorige aanvragen werden afgesloten wegens het gebrek aan de nodige documenten i.v.m. het inkomen van de ouders of dat het inkomen ontoereikend was.

Nochtans hebben de ouders van verzoeker een inkomensvervangende tegemoetkoming voor gehandicapten.

In art. 40ter van de wet van 15.12.1980 worden de inkomsten opgesomd die niet in aanmerking genomen worden:

".. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt..."

Hier worden de inkomsten van de ouders niet opgesomd waardoor er geen wetsgrond meer bestaat om deze te weigeren.

De inkomensvervangende tegemoetkoming kan immers niet beschouwd worden als een maatschappelijke dienstverlening.

Hierdoor dienen deze inkomsten wel in aanmerking genomen te worden door verwerende partij. Verzoeker dient met zijn nieuwe aanvraag dan ook de mogelijkheid te krijgen om deze documenten te voegen zodat deze in aanmerking genomen kunnen worden. Tevens hebben beide ouders recht op pensioen, hetgeen hen maandelijks wordt uitgekeerd.

Ook de RvV heeft reeds meermaals geoordeeld dat deze in aanmerking dienen genomen te worden gezien het weigeren hiervan geen wettelijke basis meer heeft. Dit werd reeds bevestigd door de RvS (zie RvV 13.11.2017, nr. 194.891 en RvV 05.07.2017, nr. 189.400).

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om het resultaat van de lopende aanvraag niet af te wachten.

Tenslotte een schending van de hoorplicht

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en gedurende een periode van 3 jaar niet kan terugkeren. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen zijn dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod uiteen te zetten.

Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVV 202254).

Men stelt verzoeker gehoord te hebben vooraleer het ter kennisgeven van de beslissing.

Nochtans vermeldt deze beslissing niet dat er beroep werd aangetekend tegen het negatieve advies van het Parket. Verweerder is hiervan nochtans op de hoogte want er staat een nieuwe zitting gepland in februari 2019.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Indien men verzoeker grondig had gehoord, had men weet van het feit dat verzoeker financieel afhankelijk is van zijn ouders, doch ook dat zijn ouders fysisch afhankelijk zijn van verzoeker. Hij staat in voor hun zorg en draagt het huishouden van zijn ouders.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaalt het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende:

" Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van driejaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Er wordt verzoeker de maximumtermijn opgelegd van 3 jaar, zonder motivering.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Verzoeker woont in bij zijn ouders. Hij zorgt voor hen gezien hun medische situatie.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker.

Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in. Hij heeft op 11.01.2019, per e-mail, een uitnodiging ontvangen voor het verderzetten van zijn procedure. Hij dient zich op 05.02.2019 aan te melden bij Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen.

Zijn nieuwe aanvraag loopt nog. Men moet verzoeker de kans geven deze af te ronden.

Het overbrengen van verzoeker naar het gesloten centrum te Merksplas, brengt zijn nieuwe aanvraag/procedure in gedrang.

Verweerder had weet van de nieuwe aanvraag waardoor de vraag dient gesteld te worden of het arresteren en overbrengen van verzoeker, 3 dagen na het bekomen van een afspraak, niet de intentie had om de procedure van verzoeker, automatisch negatief te kunnen afsluiten.

De wijkagent belde verzoeker reeds op om te vragen wanneer hij thuis was om de woonstcontrole te laten plaatsvinden. Ook dient hij zich persoonlijk aan te bieden op 05.02.2019 met de nodige documenten.

Indien verzoeker zich op dat moment nog bevindt in het gesloten centrum zal zijn procedure stopgezet worden met een negatief gevolg.

Dit is dan ook een absolute schending art. 6 van het EVRM en de rechten van verdediging.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Gelet op art. 6 van het EVRM en om de rechten van verdediging ten volle te benutten, had verwerende partij verzoeker de mogelijkheid moeten laten zich aan te bieden bij Dienst Vreemdelingenzaken en zijn aanvraag verder te zetten om zijn rechten te vrijwaren.

Door hem voorbarig op te sluiten, ontnemt men hem die kans!

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan

aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd.

IV.3. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een familieband onderhoudt met zijn ouders.

Hierover wordt gemotiveerd dat:

"Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn ouders. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders."

Zijn ouders behoren wel degelijk tot het kerngezin van verzoeker.

Hij heeft reeds verscheidene aanvragen tot gezinshereniging ingediend. Zijn vader was steeds de referentiepersoon. Eén van de voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging te kunnen indienen is het wonen op hetzelfde adres.

Om nu te stellen dat zijn ouders niet tot zijn kerngezin horen of vice versa is dan ook absoluut fout, zeker gezien hij reeds sinds zijn aankomst in België bij hen verblijft.

Gezien de leeftijd van zijn ouders, is er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie. Zijn ouders, die beiden reeds een zekere leeftijd hebben bereikt, steunen voor de zorg en onderhoud op hun zoon, m.n. verzoeker.

Beide ouders zijn ook ziek en verkregen zelfs een attest van erkenning van handicap, waaruit de vermindering van de zelfredzaamheid blijkt. Deze attesten worden bij huidig beroep gevoegd.

Dat zij wel degelijk afhankelijk zijn van hun zoon, verzoeker, die hen bijstaat.

Dit werd geenszins onderzocht door verwerende partij, die hier nochtans weet van heeft.

Er wordt hier ook niet de minste belangenafweging gemaakt.

Verzoeker woont samen met zijn ouders op hetzelfde adres. Ook hiervan wordt niet de minste melding gemaakt. De samenwoning, één van de voorwaarden voor een ontvankelijke aanvraag tot gezinshereniging, wordt niet ontkend, doch stelt men dat de ouders niet tot zijn kerngezin behoren.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Armenië wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er dient dan ook een belangenafweging gemaakt te worden zeker in het licht van de behoeftige ouders van verzoeker indien hij dient terug te keren naar Armenië.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn ouders en voor de zorgen van de ouders, die nu door verzoeker op zich worden genomen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn ouders gerespecteerd te worden!”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 6 en 8 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat er onvoldoende rekening gehouden werd met de familieband met zijn ouders, die wel tot zijn kerngezin behoren. Sinds zijn aankomst in België zou hij bij hen verblijven. Zijn ouders zouden afhankelijk zijn van hem nu zij erkend werden voor hun handicap. Er werd geen belangenafweging gemaakt. Het niet horen heeft een bepalende invloed gehad op de beslissing; er werd geen rekening gehouden et het geel van elementen in het dossier. Hij zou een nieuwe aanvraag hebben ingediend op 20 december 2018 en een uitnodiging hebben gekregen op 11 januari 2019 om zich op 5 februari 2019 aan te bieden. Dergelijke procedure zou moeten worden afgewacht. Artikel 6 EVRM zou zijn geschonden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/14 §3, 1° van de vreemdelingenwet wegens risico op onderduiken omdat hij onmiddellijk na de beslissing tot weigering verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe aanvraag had ingediend. De determinerende motieven op grond waarvan de beslissing genomen werd, vinden steun in het administratief dossier en worden niet weerlegd door verzoeker. Die vaststelling volstaat om de beslissing te schragen naar recht.

Verzoeker heeft maar liefst 6 aanvragen ingediend in functie van zijn vader, die allen negatief werden afgesloten en dit telkens omdat verzoeker naliet de nodige documenten bij te voegen die betrekking hebben op de bestaansmiddelen van zijn vader.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie onder meer in die zin RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de bewering dat hij steeds bij zijn ouders heeft ingewoond en dat die, gelet op hun erkende handicap van hem afhankelijk zouden zijn. Het is echter opmerkelijk dat hij stelt dat zijn ouders van hem afhankelijk zijn, terwijl hij reeds 6 maal getracht heeft een verblijfsrecht te bekomen in functie van zijn vader en aldus op grond van diens bestaansmiddelen.

Bovendien brengt hij geen enkele toelichting bij aangaande de wijze waarop die afhankelijkheid zou bestaan.

Het louter bijvoegen van een attest van handicap is niet voldoende om te spreken van een dermate band van afhankelijkheid tussen hem en zijn ouders op grond waarvan hij zou beroep kunnen doen op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Onder meer in *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden (*Samsonnikov v. Estonia*, EHRM, Judgement, 3 oktober 2012, n° 52178/10, §81).

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd rekening gehouden met alle negatieve afgesloten aanvragen tot vestiging ingediend in functie van zijn vader.

Waar verzoeker wijst op een nieuwe afspraak die hij heeft teneinde een zevende aanvraag in te dienen, dient opgemerkt dat hieruit geen enkel verblijfsrecht kan worden afgeleid. Verzoeker werd niet in bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Verzoeker kan zich niet beroepen op de wens om een zevende aanvraag in te dienen teneinde geen gevolg te moeten geven aan een terugkeerbesluit. Dergelijke handelwijze zou het nemen van ieder terugkeerbesluit lam leggen, wat zou indruisen tegen de terugkeerrichtlijn.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de beslissing genomen werd met schending van het hoorrecht, nu hij zowel voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing als nadien gehoord werd.

Er werd d.d. 14 januari 2019 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal en een woonstcontrole waarbij de toegang tot de woonst werd verleend door verzoekers ouders. Hij werd een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Hij verklaarde dat zijn vader de Belgische nationaliteit heeft en hij hier in België woont. Hij verklaarde een aanvraag te hebben ingediend in België en ondertussen de beslissing af te wachten. Hij verklaarde geen medische problemen of een relatie te hebben. Waar hij melding maakte van een ingediende aanvraag, dient opgemerkt dat supra reeds uiteengezet werd dat er in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd werd omtrent de zes ingediende aanvragen die allen negatief werden afgesloten. Verzoeker toont niet aan met welke elementen, die kenbaar werden gemaakt aan het bestuur, geen rekening zou zijn gehouden.

Op 15 januari 2019 werd opnieuw een vragenlijst opgesteld in het kader van het hoorrecht. Hij verklaarde sedert 2013 in België te zijn. Hij verklaarde dat zijn leven hier in België is, hij hier les volgt, zijn familie hier is en dat hij het nieuws zelfs niet volgt uit Armenië. Op de vraag of hij een partner heeft, antwoordde hij dat het ingewikkeld is en dat hij iemand heeft om hier te blijven. Hij verklaarde samen te wonen met zijn ouders. Zijn broer en diens familie en zijn oom zouden ook in België wonen. Verzoeker maakte weliswaar melding van de samenwoning met zijn ouders, doch meldde op geen enkele wijze dat hij in België wil blijven OMDAT zijn ouders van hem afhankelijk zouden zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 25 januari 2019, bij arrest nr. 215.775 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad oordeelde onder meer dat er geen beschermenswaardig gezinsleven werd aangetoond van verzoeker in België en dat artikel 8 EVRM niet geschonden werd. De Raad stelde vast dat ook het hoorrecht niet werd geschonden. Verzoeker toont niet aan omwille van welke redenen het oordeel van de Raad niet kan worden bijgetreden.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel, gericht tegen het inreisverbod, stelt verzoeker een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM. Hij betoogt dat niets vermeld werd omtrent de nieuwe aanvraag in de beslissing. De beslissing zou niet afdoende zijn gemotiveerd nu er geen rekening gehouden zou zijn met alle elementen. Indien hij grondig zou zijn gehoord, had men geweten dat hij financieel afhankelijk is van zijn ouders. De gevolgen van het inreisverbod zouden zeer groot zijn. De artikelen 6 en 8 EVRM zouden ook zijn geschonden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker hoofdzakelijk zijn kritiek herhaalt zoals uiteengezet onder het eerste middel. De verwerende partij verwijst naar bovenstaande uiteenzetting.

Voor zover hij kritiek uit op de duur van het inreisverbod en op de gevolgen die het inreisverbod teweeg brengt, deint opgemerkt dat reeds werd aangetoond dat er geen sprake is van een effectief beleefd gezinsleven in België, waardoor verzoeker geen elementen aanvoert die doen concluderen dat diende geopteerd te worden voor een kortere termijn.

Het tweede middel is niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met het inreisverbod omdat voor het

vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en dat een termijn van drie jaar wordt opgelegd omdat zes aanvragen gezinshereniging van verzoeker werden geweigerd, er geen kinderen of gezondheidsproblemen zijn, er geen duurzame relatie is, er geen schending van artikel 3 van het EVRM is, verzoekers ouders niet tot zijn kerngezin behoren en hij niet aantoonbaar afhankelijk is van hen, op 29 juli 2018 een pv werd opgesteld wegens bezit van verdovende middelen en op 8 februari 2018 een pv wegens opzettelijke vernielingen, verzoeker dus niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.3. Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij op 20 december 2018 een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende waarvoor hij op 11 januari 2019 een uitnodiging kreeg om zich op 5 februari 2019 aan te bieden in Antwerpen. Hiermee werd geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit houdt volgens verzoeker een schending in van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel. De bestreden beslissing betreft een inreisverbod voor drie jaar. Verzoeker bevindt zich momenteel in zijn land van herkomst en kan ook van daar uit een aanvraag gezinshereniging indienen.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat verzoeker reeds zes aanvragen gezinshereniging in België had ingediend, die alle werden geweigerd, zodat reeds verschillende keren werd onderzocht of verzoeker in aanmerking kwam voor gezinshereniging met zijn ouders.

3.3.4. Waar verzoeker een schending van de formele motiveringsplicht aanvoert omdat met het indienen van zijn (zevende) aanvraag geen rekening werd gehouden, wordt opgemerkt dat verzoeker geen bewijs voorlegt dat deze aanvraag effectief reeds werd ingediend. Verzoeker legt een bewijs *d.d.* 11 januari 2019 voor dat hij op 5 februari 2019 een afspraak had met de diensten van de stad Antwerpen over deze aanvraag en dat hij de retributie nog moest betalen, zonder dewelke de aanvraag niet officieel is ingediend. Bijgevolg kan hij de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met een nog niet officieel ingediende aanvraag.

3.3.5. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met de attesten tot erkenning van een handicap die zijn beide ouders hebben.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een attest van 9 november 2015 dat zijn vader vanaf 1 augustus 2015 en dit voor onbepaalde duur een vermindering van de zelfredzaamheid heeft met 11 punten. Verzoeker heeft dit attest in het verleden niet gevoegd bij zijn aanvragen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift ook een attest van 13 december 2018 dat zijn moeder vanaf 1 augustus 2018 en dit voor onbepaalde duur een vermindering heeft van de zelfredzaamheid met 9 punten. De laatste aanvraag gezinshereniging van verzoeker dateert van 30 mei 2018 zodat hij dit attest inzake zijn moeder nog niet kon hebben voorgelegd aan het bestuur. Uit deze attesten kan inderdaad worden afgeleid dat verzoekers Belgische ouders afhankelijk zijn van anderen voor hun zorg (de vermindering

van de zelfredzaamheid betreft o.a. het zich verplaatsen, zijn voedsel nuttigen of bereiden, persoonlijke hygiëne en zich kleden, onderhoud woning en huishoudelijk werk verrichten). In het gehoor door de politie van 14 januari 2019 gaf verzoeker het volgende antwoord op de vraag waarom hij in België is: *“Mijn vader is Belg en ik heb hier familie. Ik studeer en werk in België”*. In het gehoor in het gesloten centrum op 15 januari 2019, daags na de bestreden beslissing, gaf verzoeker als antwoord op de vraag waarom hij in België is: *“Mijn ouders wonen hier. Ik ben hier ook naartoe gekomen voor zaken. Ik vervoerde fruit en groenten naar Rusland, tot dit niet meer mocht. Daarna hebben wij familiehereniging geprobeerd”*. Op de vraag of hij redenen heeft waarom hij niet naar zijn eigen land kan terugkeren, antwoordt verzoeker: *“Ik heb veel redenen, maar geen doorslaggevende. Mijn leven is in België. Ik volg hier les. Mijn familie is hier. (...)”*. Op de vraag of hij in België of in Europa familie heeft, antwoordt verzoeker *“Ik heb geen kinderen. Mijn ouders wonen hier in België. Mijn broer en zijn familie wonen in België. Mijn oom en zijn familie wonen ook in België. Ik woon samen met mijn ouders in Antwerpen (...)”*. Hieruit blijkt dat verzoeker zowel voor het nemen van de bestreden beslissing als na het nemen van de bestreden beslissing vermeld heeft dat hij, naast zijn Belgische vader, nog familie heeft in België. Verzoeker heeft niet vermeld dat hij de enige of voornaamste zorgdrager is voor zijn ouders die een verminderde zelfredzaamheid hebben. Verzoeker heeft de verminderde zelfredzaamheid van zijn vader, die werd vastgesteld op 9 november 2015, nooit meegedeeld aan het bestuur hoewel hij daartoe de kans had, gelet op zijn aanvragen gezinshereniging. De verminderde zelfredzaamheid van zijn moeder werd vastgesteld op 13 december 2018 en werd nog niet meegedeeld aan het bestuur. Bijgevolg was de verwerende partij van deze zaken niet op de hoogte en kon zij hierover niet motiveren.

3.3.6. Verzoeker uit vervolgens kritiek op het motief dat zijn ouders niet behoren tot zijn originele kerngezin en dat hij niet aantoonbaar afhankelijk is van hen. Verzoeker wijst erop dat er reeds verscheidene aanvragen gezinshereniging werden ingediend waarbij zijn vader de referentiepersoon was, dat hij sinds zijn aankomst in België op hetzelfde adres woonde als zijn ouders, dat zijn ouders gezien hun leeftijd steunen op verzoeker voor hun zorg en onderhoud, dat zijn ouders ziek zijn en allebei een attest van erkenning handicap hebben, dat zij afhankelijk zijn van hun zoon die hen bijstaat.

Het betwiste motief luidt als volgt:

“Het gegeven dat de ouders van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze ouders. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Inzake het kerngezin stelt het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: het EHRM) dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Er kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. Zoals gezegd wijst verzoeker erop dat hij al verscheidene aanvragen gezinshereniging heeft ingediend, dat hij met zijn ouders samen woont, dat zijn ouders op hem steunen voor zorg en onderhoud en een attest erkenning handicap hebben.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn ouders op hetzelfde adres wonen en dat verzoeker bij zijn ouders werd aangetroffen. De loutere omstandigheid van op hetzelfde adres te wonen, volstaat niet om aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond financieel ten laste te zijn van zijn ouders, dit werd immers bij verschillende aanvragen gezinshereniging onderzocht.

Verzoeker stelt dat zijn ouders beschikken over een attest van erkenning van handicap. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt hij een attest van 9 november 2015 dat zijn vader vanaf 1 augustus 2015 en dit voor onbepaalde duur een vermindering van de zelfredzaamheid heeft met 11 punten. Verzoeker heeft dit attest in het verleden niet gevoegd bij zijn aanvragen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift ook een attest van 13 december 2018 dat zijn moeder vanaf 1 augustus 2018 en dit voor onbepaalde duur een vermindering heeft van de zelfredzaamheid met 9 punten. De laatste aanvraag gezinshereniging van verzoeker dateert van 30 mei 2018 zodat hij dit attest inzake zijn moeder nog niet kon hebben voorgelegd aan het bestuur. Hieruit kan inderdaad worden afgeleid dat zijn Belgische ouders afhankelijk zijn van anderen voor hun zorg (de vermindering van de zelfredzaamheid betreft o.a. het zich verplaatsen, zijn voedsel nuttigen of bereiden, persoonlijke hygiëne en zich kleden, onderhoud woning en huishoudelijk werk verrichten). In het gehoor van 14 januari 2019 door de politie gaf verzoeker het volgende antwoord op de vraag waarom hij in België is: *“Mijn vader is Belg en ik heb hier familie. Ik studeer en werk in België”*. In het gehoor in het gesloten centrum op 15 januari 2019, daags na de bestreden beslissing, gaf verzoeker als antwoord op de vraag waarom hij in België is: *“Mijn ouders wonen hier. Ik ben hier ook naartoe gekomen voor zaken. Ik vervoerde fruit en groenten naar Rusland, tot dit niet meer mocht. Daarna hebben wij familiehereniging geprobeerd”*. Op de vraag of hij redenen heeft waarom hij niet naar zijn eigen land kan terugkeren, antwoordt verzoeker: *“Ik heb veel redenen, maar geen doorslaggevende. Mijn leven is in België. Ik volg hier les. Mijn familie is hier. (...)”*. Op de vraag of hij in België of in Europa familie heeft, antwoordt verzoeker *“Ik heb geen kinderen. Mijn ouders wonen hier in België. Mijn broer en zijn familie wonen in België. Mijn oom en zijn familie wonen ook in België. Ik woon samen met mijn ouders in Antwerpen (...)”*. Hieruit blijkt dat verzoeker zowel voor het nemen van de bestreden beslissing als na het nemen van de bestreden beslissing vermeld heeft dat zijn ouders hier wonen en dat hij, naast zijn Belgische vader, nog familie heeft in België. Verzoeker heeft niet vermeld dat hij de enige of voornaamste zorgdrager is voor zijn ouders die een verminderde zelfredzaamheid hebben. Dit blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier.

Waar verzoeker aanvoert dat niet werd onderzocht of verzoekers Belgische ouders afhankelijk zijn van hem en dat hierover geen belangenafweging werd gemaakt, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de verminderde zelfredzaamheid van zijn vader, die werd vastgesteld op 9 november 2015, nooit heeft meegedeeld aan het bestuur hoewel hij daartoe de kans had, gelet op zijn aanvragen gezinshereniging en zijn gehoren op 14 en 15 januari 2019. De verminderde zelfredzaamheid van zijn moeder werd vastgesteld op 13 december 2018 en dit werd nog niet meegedeeld aan het bestuur. Verzoeker heeft dit evenmin vermeld in zijn gehoren op 14 en 15 januari 2019. Bijgevolg was de verwerende partij van deze zaken niet op de hoogte en kon zij hierover niet motiveren of een belangenafweging doen.

Gelet op de verklaringen van verzoeker dat hij, naast zijn vader, nog familie heeft in België, kan worden aangenomen dat niets uitsluit dat de Belgische ouders van verzoeker door deze andere familieleden kunnen worden bijgestaan en dat het verblijf in België van verzoeker niet onontbeerlijk is voor hun menswaardig bestaan in België. Bijgevolg zijn er geen elementen die een zodanige afhankelijkheidsrelatie van zijn ouders tegenover verzoeker aantonen en die het motief *“Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene”* kunnen ontkrachten.

3.3.7. Waar verzoeker verwijst naar de redenen waarom de aanvragen gezinshereniging werden geweigerd en verwijst naar de inkomsten van zijn ouders, wordt erop gewezen dat deze beslissingen niet de bestreden beslissing uitmaken en dat huidig beroep niet kan dienen als beroep tegen een andere beslissing. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de elektronische rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat verzoeker een beroep heeft ingesteld tegen de vijf laatste beslissingen tot weigering van zijn aanvragen gezinshereniging.

3.3.8. Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht. Er wordt niet betwist dat de hoorplicht van toepassing is. Het kwam dus aan de verwerende partij toe om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 januari 2019 werd gehoord en ook op 15 januari 2019, daags na de bestreden beslissing. Het gehoor van 14 januari 2019 vermeldt: *“De vreemdeling werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijdering maatregel die de overheid hem wenst op te leggen en de vragen die hem gesteld worden”*. Hieruit blijkt dat op dat ogenblik nog niet aan verzoeker werd meegedeeld dat er naast de verwijderingsmaatregel ook nog een inreisverbod zou worden genomen. Het gehoor van 15 januari 2019 vermeldt *“De vreemdeling werd geïnformeerd over de gedwongen verwijdering maatregel en het inreisverbod dat zal opgelegd worden en de reden van de vragen die hem gesteld worden”*. Hieruit blijkt dat verzoeker pas werd gehoord over het inreisverbod nadat dit reeds was genomen.

De vraag rijst evenwel of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op de duur van en/of het opleggen het kwestieuze inreisverbod. De Raad wijst er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voorzover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoeker minder nadelig beslissing te nemen. Het is dan ook aan verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van drie jaar. Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Verzoeker voert aan dat, had men hem gehoord, hij had kunnen zeggen dat er beroep was aangetekend tegen het negatieve advies van het parket, dat hij financieel afhankelijk is van zijn ouders, dat zijn ouders fysiek afhankelijk zijn van hem en dat hij instaat voor hun zorg en hun huishouden.

De verwijzing naar een negatief advies van het parket en een beroep daartegen betreft allicht een materiële vergissing in het verzoekschrift, gezien er in dit dossier geen sprake is van een advies van het parket.

De aangevoerde financiële afhankelijkheid van verzoeker van zijn ouders had hij reeds verschillende malen meegedeeld in het kader van zijn aanvragen gezinshereniging, deze afhankelijkheid werd echter nooit aanvaard door de verwerende partij. De verwerende partij was dus reeds op de hoogte van deze beweerde financiële afhankelijkheid, zodat dit geen invloed kon hebben op de bestreden beslissing.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, wist verzoeker reeds geruime tijd (van in 2015) dat zijn vader een verminderde zelfredzaamheid heeft maar heeft hij dit niet meegedeeld aan het bestuur. Hij had hiervan melding kunnen maken bij zijn aanvragen gezinshereniging maar heeft dit niet gedaan. De verminderde zelfredzaamheid van zijn moeder werd pas eind 2018 vastgesteld. Uit het gehoor van 14 januari 2019, dat het bevel om het grondgebied te verlaten betrof, blijkt niet dat verzoeker melding heeft gemaakt van de zorgbehoevendheid van zijn ouders. Verzoeker wist op dat ogenblik nochtans al dat hij van het grondgebied zou worden verwijderd. Uit het gehoor van 15 januari 2019, dat wel betrekking had op het inreisverbod, maar slechts plaatsvond na het nemen van de bestreden beslissing, blijkt dat hij hiervan evenmin melding heeft gemaakt. Er kan toch verwacht worden dat, als verzoeker werkelijk de enige zorgdrager is van zijn ouders, hij hiervan melding zou hebben gemaakt, zowel op 14 als op 15 januari 2019.

Alleszins wordt het volgende vastgesteld. Op 14 januari 2019 heeft verzoeker meegedeeld dat hij in België familie heeft. Verzoeker heeft niet vermeld dat hij de enige of voornaamste zorgdrager is voor zijn ouders die een verminderde zelfredzaamheid hebben, zodat niet kan worden uitgesloten dat deze andere familieleden ook hulp verschaffen aan verzoekers ouders.

Op 15 januari 2019 heeft verzoeker verduidelijkt dat *“Mijn broer en zijn familie wonen in België. Mijn oom en zijn familie wonen ook in België.”* wat bevestigt dat hij mogelijk niet de enige zorgdrager is voor zijn ouders.

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de thans aangereikte informatie (zijn ouders zijn fysiek afhankelijk van hem), gelet op de stukken van het administratief dossier waaruit reeds

voor het nemen van de bestreden beslissing blijkt dat er nog andere familie aanwezig is in België, van aard is dat zij kon leiden tot de inkorting van de duur van het inreisverbod dan wel het achterwege blijven van het opleggen van een inreisverbod. Het niet horen van verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing over de huidige bestreden beslissing, heeft dan ook geen bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.3.9. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Hij stelt dat artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoeker benadrukt dat uit rechtspraak van de Raad blijkt dat de verwerende partij rekening moet houden met alle elementen van het dossier alvorens een inreisverbod op te leggen. Verzoeker stelt dat hem de maximumtermijn wordt opgelegd van drie jaar, zonder motivering. Hij benadrukt dat hij bij zijn ouders woont en gezien hun medische situatie voor hen zorgt. Hiermee werd geen rekening gehouden en evenmin met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst.

De motieven voor het nemen van het inreisverbod luiden als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: (x) 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;”

Vervolgens wordt verduidelijkt waarom in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, namelijk omdat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Vervolgens worden alle aanvragen gezinshereniging vermeld en de weigering die er telkens op volgde, evenals de reden van deze weigeringen.

De motieven voor het opleggen van een duur van drie jaar luiden als volgt:

“Betrokkene diende op 07.08.2014 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 als ascendant ten laste van zijn ouders, die Belgische nationaliteit hebben. Op 08.09.2016 werd deze aanvraag geweigerd, omdat betrokkene ouders niet over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikken. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.10.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 27.11.2015 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 08.04.2016 geweigerd omdat betrokkene deze keer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.04.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 11.05.2016 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 22.09.2016 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 24.06.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 15.11.2017 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de Inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) op 24.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 28.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 03.06.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Op 30.06.2018 diende betrokkene een zesde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 20.12.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de Inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Betrokkene maakte duidelijk misbruik van de procedure gezinshereniging.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd op 14.01.2019 gehoord door de politie van Antwerpen en verklaarde geen in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 14.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om te werken en bij zijn ouders te verblijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Het gegeven dat de ouders van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze ouders. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene werd gehoord op 14.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijk gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Door de politiezone MINOS op 29.07.2018 werd ten laste van betrokkene pv opgesteld wegens bezit van verdovende middelen en op 08.02.2018 werd door de politie van Antwerpen ten laste van betrokkene pv opgesteld wegens opzettelijke vernielingen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt dat een duur van drie jaar werd opgelegd omdat zes aanvragen gezinshereniging van verzoeker werden geweigerd, er geen kinderen of gezondheidsproblemen zijn, er geen duurzame relatie is, er geen schending van artikel 3 van het EVRM is, verzoekers ouders niet tot zijn kerngezin behoren en hij niet aantoot van hen afhankelijk te zijn, er op 29 juli 2018 een pv werd opgesteld wegens bezit van verdovende middelen en op 8 februari 2018 een pv wegens opzettelijke vernielingen, verzoeker dus niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Er wordt geconcludeerd dat gelet op deze elementen en gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, met alle elementen van het dossier en dat uitgebreid wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd.

Zoals reeds gesteld had verzoeker niet meegedeeld dat hij voor zijn ouders zorgt gezien hun medische situatie, zodat hierover niet kon worden gemotiveerd. Zoals reeds gesteld toont verzoeker niet aan dat de omstandigheid dat hij hierover niet werd gehoord, een invloed had kunnen hebben op de termijn. Verzoeker heeft geen melding gemaakt van een mogelijk problematische situatie in zijn land van herkomst en verduidelijkt ook in het middel niet wat hij bedoelt met “de actuele situatie in zijn land van herkomst”. Bijgevolg doet dit geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker uit geen kritiek op de weergegeven motieven voor de duur van het inreisverbod, behalve het motief dat zijn ouders niet tot zijn kerngezin behoren en dat hij niet aantoonde van hen afhankelijk te zijn. Deze kritiek werd hierboven onder punt 3.3.6. reeds besproken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven over de duur van het inreisverbod steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker ook vanuit het buitenland een aanvraag gezinshereniging kan indienen. Ten overvloede wordt vermeld dat uit het bewijs *d.d.* 11 januari 2019 dat verzoeker op 5 februari 2019 een afspraak had met de diensten van de stad Antwerpen en dat hij de retributie nog moest betalen - zonder dewelke de aanvraag niet officieel is ingediend - niet kan worden afgeleid dat hij effectief reeds een aanvraag had ingediend.

3.3.11. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat voldoende rekening werd gehouden met de familieband met zijn ouders. Verzoeker stelt dat hij reeds verschillende aanvragen gezinshereniging heeft ingediend waarbij zijn vader de referentiepersoon was, dat hij op hetzelfde adres woonde als zijn ouders, dat hij sinds zijn aankomst in België bij hen verblijft, dat zijn ouders gezien hun leeftijd voor zorg en onderhoud afhankelijk zijn van verzoeker, dat zij allebei verminderd zelfredzaam zijn wat bevestigd wordt door een attest van erkenning handicap. Volgens verzoeker moest een belangenafweging worden gemaakt in het licht van zijn behoeftige ouders.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt

heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat zijn ouders wel degelijk tot zijn kerngezin behoren.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd over verzoekers gezinsleven:

“Betrokkene werd op 14.01.2019 gehoord door de politie van Antwerpen en verklaarde geen in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 14.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om te werken en bij zijn ouders te verblijven. (...) Het gegeven dat de ouders van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze ouders. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”

De reeds behandelde aanvragen gezinshereniging worden vermeld:

“Betrokkene diende op 07.08.2014 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 als ascendant ten laste van zijn ouders, die Belgische nationaliteit hebben. Op 08.09.2016 werd deze aanvraag geweigerd, omdat betrokkenes ouders niet over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikken. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.10.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 27.11.2015 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 08.04.2016 geweigerd omdat betrokkene deze keer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.04.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 11.05.2016 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 22.09.2016 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 24.06.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 15.11.2017 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) op 24.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 28.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 03.06.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Op 30.06.2018 diende betrokkene een zesde aanvraag tot vestiging in als ascendent ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 20.12.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering

(bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Betrokkene maakte duidelijk misbruik van de procedure gezinshereniging.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat verzoeker geen eigen gezin met partner of kinderen heeft. Verzoeker betwist dit niet. De verwerende partij oordeelt dat verzoeker met zijn ouders geen gezin vormt: zijn ouders behoren niet tot het originele kerngezin van verzoeker en hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze ouders. De verwerende partij vervolgt dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* stelt verzoeker dat zijn ouders afhankelijk zijn van hem voor zorg en hij voegt attesten bij van hun handicap.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn ouders op hetzelfde adres wonen en dat verzoeker bij zijn ouders werd aangetroffen. De loutere omstandigheid van op hetzelfde adres te wonen, volstaat niet om aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond financieel ten laste te zijn van zijn ouders, dit werd immers bij verschillende aanvragen gezinshereniging onderzocht.

Verzoeker stelt dat zijn ouders beschikken over een attest van erkenning van handicap. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt hij een attest van 9 november 2015 dat zijn vader vanaf 1 augustus 2015 en dit voor onbepaalde duur een vermindering van de zelfredzaamheid heeft met 11 punten. Verzoeker heeft dit attest in het verleden niet gevoegd bij zijn aanvragen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift ook een attest van 13 december 2018 dat zijn moeder vanaf 1 augustus 2018 en dit voor onbepaalde duur een vermindering heeft van de zelfredzaamheid met 9 punten. De laatste aanvraag gezinshereniging van verzoeker dateert van 30 mei 2018 zodat hij dit attest inzake zijn moeder nog niet kon hebben voorgelegd aan het bestuur. Hieruit kan inderdaad worden afgeleid dat zijn Belgische ouders afhankelijk zijn van anderen voor hun zorg (de vermindering van de zelfredzaamheid betreft o.a. het zich verplaatsen, zijn voedsel nuttigen of bereiden, persoonlijke hygiëne en zich kleden, onderhoud woning en huishoudelijk werk verrichten). In het gehoor van 14 januari 2019 door de politie gaf verzoeker het volgende antwoord op de vraag waarom hij in België is: *“Mijn vader is Belg en ik heb hier familie. Ik studeer en werk in België”*. In het gehoor in het gesloten centrum op 15 januari 2019, daags na de bestreden beslissing, gaf verzoeker als antwoord op de vraag waarom hij in België is: *“Mijn ouders wonen hier. Ik ben hier ook naartoe gekomen voor zaken. Ik vervoerde fruit en groenten naar Rusland, tot dit niet meer mocht. Daarna hebben wij familiehereniging geprobeerd”*. Op de vraag of hij redenen heeft waarom hij niet naar zijn eigen land kan terugkeren, antwoordt verzoeker: *“Ik heb veel redenen, maar geen doorslaggevende. Mijn leven is in België. Ik volg hier les. Mijn familie is hier. (...)”*. Op de vraag of hij in België of in Europa familie heeft, antwoordt verzoeker *“Ik heb geen kinderen. Mijn ouders wonen hier in België. Mijn broer en zijn familie wonen in België. Mijn oom en zijn familie wonen ook in België. Ik woon samen met mijn ouders in Antwerpen (...)”*. Hieruit blijkt dat verzoeker zowel voor het

nemen van de bestreden beslissing als na het nemen van de bestreden beslissing vermeld heeft dat hij, naast zijn Belgische vader, nog familie heeft in België. Verzoeker heeft niet vermeld dat hij de enige of voornaamste zorgdrager is voor zijn ouders die een verminderde zelfredzaamheid hebben.

Waar verzoeker aanvoert dat niet werd onderzocht of verzoekers Belgische ouders afhankelijk zijn van hem en dat hierover geen belangenafweging werd gemaakt, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de verminderde zelfredzaamheid van zijn vader, die werd vastgesteld op 9 november 2015, nooit heeft meegedeeld aan het bestuur hoewel hij daartoe de kans had, gelet op zijn aanvragen gezinshereniging. De verminderde zelfredzaamheid van zijn moeder werd vastgesteld op 13 december 2018 en dit werd nog niet meegedeeld aan het bestuur. Bijgevolg was de verwerende partij van deze zaken niet op de hoogte en kon zij hierover niet motiveren of een belangenafweging doen. Gelet op de verklaringen van verzoeker dat hij, naast zijn vader, nog familie heeft in België, kan worden aangenomen dat niets uitsluit dat de Belgische ouders van verzoeker door deze andere familieleden kunnen worden bijgestaan en dat het verblijf in België van verzoeker niet onontbeerlijk is voor hun menswaardig bestaan in België. Bijgevolg zijn er geen elementen die een zodanige afhankelijkheidsrelatie van zijn ouders tegenover verzoeker aantonen en die het motief *“Het gegeven dat de ouders van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene.”* kunnen ontkrachten.

Bijgevolg toont verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven aan in België. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.12. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET